

En försmak av härligheten

Av Anders Arborelius o.c.d.

Kristi förklaring tillhör de händelser i Jesu liv, som är så viktiga att liturgin tar upp dem flera gånger under kyrkoårets lopp. Samtidigt måste vi kanske erkänna att Kristi förklaring tillhör de händelser i Jesu liv som vi har svårast att placera i vårt eget trosliv. Men just denna svårighet kan bli en inbjudan till ett djupare sökande, och därmed också till att upptäcka nya horisonter.

Så är det ju alltid med det som vi upplever som svårt och jobbigt, både på troslivets och på det vanliga livets nivå: det leder oss vidare, ut ur självklarhetens och rutinens ekorrhjul, och in i den nya och underbara värld där Gud vill ge oss mer än vi vågat drömma om

Så är det verkligen med Kristi förklaring. Här får vi "en försmak av himlens härlighet". Mitt i det vanliga liv vi lever, präglad av möda och svårighet, lyser det plötsligt upp ett himmelskt ljus, en föraning av den utsägliga härlighet som är Guds egen, totalt främmande för oss, men ändå vårt slutmål, och det vi egentligen är skapade för. Och vi behöver få dessa små föraningar, denna dunkla försmak av härligheten för att vi skall komma ihåg att "vårt hemland är himlen" som Paulus säger. Ja, redan Abraham får av Herren befallningen: "Se upp mot himmelen." Som kristna, som Guds barn får vi aldrig glömma vad som är vårt sanna hemland, vad vi är skapade för: att dela Guds härlighet, det som totalt övergår oss, och att få göra det för alltid.

"Para siempre, para siempre - för alltid, för alltid", upprepade Teresa av Jesus redan som liten flicka. Hon hade insett vad hon var kallad till och vilken oändlig värdighet hon liksom alla döpta fått del av. Denna nostalgi, denna hemlängtan är alltid ett kännetecken för de kristna. Ändå måste vi erkänna att just detta är ganska främmande för oss nutida kristna. Kanske det är därför vi också har lite svårt att placera Kristi förklaring i vårt liv: vi är så upptagna med jordens angelägenheter, ja, ibland helt fascinerade och fjättrade vid detta jordiska.

Talet om himlen verkar så överkligt, ja, som en alienation, ett främlingskap och en förnekelse av denna världens värde.

Och det kan faktiskt vara så. Vi måste erkänna att kristna, kanske mer förr än nu, försummat jorden för himlens skull. Men då har de naturligtvis missförstått Guds plan och Guds vilja. Vi hör ju i evangeliet hur Jesus, gång på gång, säger att vårt liv i evigheten är beroende av hur vi har levt här på jorden. "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder det har ni gjort för mig."

Alltsedan Gud har blivit människa och kommit till jorden har denna värld fått del av Guds egen härlighet. Himmel och jord gränsar till varandra. Redan nu kan vi få en föraning och försmak av Guds kärleks härlighet. I det lilla, mitt i ringheten här på jorden kan vi ana Guds härlighet. Ibland där vi minst anar det och vill söka det. Gud har oanade möjligheter att möta oss.

Kristi förklaring knyter ihop ringheten med härligheten, jorden och himlen, Jesus valde ju ringhetens väg med alla dess konsekvenser: lidande och förakt, misshandel och död. Hans förklaring äger rum just under denna väg, denna korsväg, under "hans uttåg ur världen som han skulle fullborda i Jerusalem" (Luk 9:31). Han har förutsagt det lidande och den död som väntar honom. Han vet att det är Faderns vilja att han skall gå denna ringhetens väg med oss ända till det bittra slutet, för att så förvandla vår ringhet till härlighet. Fadern ger honom också sin himmelska bekräftelse: "Detta är min Son, den utvalde" (Luk 9:35).

Inför Petrus, Johannes och Jakob, de tre viktigaste lärjungarna i det nya förbundet, och inför Mose och Elia, som står för hela lagen och profeterna i det gamla förbundet, bekräftar Fadern att Sonen är den utvalde, den älskade, och han tillfogar de ord som alltid ekar i Kyrkan: "Lyssna till honom." Genom att lyssna på Jesus, genom att se på honom och genom att gå med honom på hans väg finner vi den rätta vägen, vägen till Jerusalem, det himmelska Jerusalem, även om den leder oss genom lidande och död. För "vägen till härligheten går genom lidande och död, så som det var sagt genom lagen och profeterna", säger Kyrkans liturgi.

Målet för oss är alltid härligheten, Guds egen härlighet. Men vägen dithän går genom lidande och död. Det är detta vi ser i varje människas liv och det är detta vi också får vara med om varje kyrkoår på nytt. Påskens glädje är målet, och under fastetiden är det Jesus i hans lidande och död som vi får följa på vägen. Men redan under fastetiden får vi en försmak och föraning om målet. Mitt i det liv som är så präglad av möda och lidande får vi skymta en liten flik av glädjen utan ände. Mitt i ringheten bryter härligheten igenom, mitt i lidande och död evigt liv.

"Vårt hemland är himlen", men redan här och nu får vi en försmak av det, och den försmaken kan vi liksom hålla kvar i munnen och hjärtat, om vi lever så som Jesus levde, i kärlekens fulla överlåtelse både till Fadern och till bröderna. "Vi bär redan nu vår himmel inom oss", sade Elisabeth av Treenigheten. Gud lever inom oss i sin treeniga härlighet. Genom vårt dop är vi bebodda av himlen. Och den oerhörda gåvan gör oss också i stånd att göra jorden beboelig. Vi får ta ut härligheten, som väntar oss i Guds eviga värld, i förskott mitt i ringheten: det är vårt privilegium som kristna. Men som alla privilegier är det något som förpliktar (*noblesse oblige*).

(Ikon av Charlotte Weppenaar Pedersen.)